

069 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

Toch nog Kerstfêest

't Zel zô haalf in de jaere twintig gewist zijn toe op 't sondagsschool gonge. Daervoor mosse we hêêlemael naer 't Veere-school, dat was schuin tegeover 't Middelveer van de Fop Smit. Daer zel ok de naam van 't school wel vandaen gekomme zijn. Tege de tijd dat 't Korsemes wier leerde we dan Kerstversies zinge. "Kerstliederen", zei onze sondagsschoolmêêster aaltijd want hij proatte van tijd tot tijd deftig.

lederêen noemden 'm "de GéPe" en wij wisse nie beter of hij hietende ok zô. Laeter gao je de dinge wat beterder onderschaaie en dan kom-ie d'r achter dat-ie die naam an z'n aage gegeve had. Hij hiette G.P. de Jong en omdat-ie margrine en zô verkoch gaf-tie daer spaorzegeltjies bij. Dat wazze GéPé-bonne of- punte. Op die bonne kò-je dan anderande galanterie-artikele krijge, zôas koppies, borrechies, wekkers en aal dien aerd van dinge.

Nou wil 't toeval, dat, toe ik vleeje week 't boeksie "Stoep op, stoep af" in de boekwinkel ging kôôpe, d'r 'n plaetjie van de Slierechsen dijk van zô 'n tachtig jaer geleeje in sting. Van de huize die daer op staon, staot 'r nou aarg waainig meer, mor wel de- aarg vervalde- winkel van onze vroegere sondagsschoolmêêster. Maor om nou op de kerstversies trug te komme, wij leerde bij de GéPé ok 't versie: "Dat we mogen zijn als kaarsjes in de nacht; Gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn". Nou is dat niet zô 'n uitgesproke versie, wat op de Korsemes betrekking hêt, maor wij zonge dat ok aaltijd en 't hêt ok nog wat te maoke mit 't verhaoltjie dà 'k vertelle wil.

't Was vrijdagaevend voor de Korsemes en in die week wazze we vanuit de stoep verhuids naer een huisie op d'n dijk, nie zô veer van de stoep. Bij dat verhuize mos aales gedroge worde, omdat onze stoep aarg staail was en daerom kon d'r niet mit paerd en waoge op- en afgereeje worde. Zôdoende wiere aale klere en klaainde dinge in de wasmand, d'n taail, d'n tob en emmers gedaen en die mosse wij- de grôôtste kindere- naer 't aandere huis brenge.

We zatte bij lange nae nog niet op rêê en 't Slierechse gezegde: "'t Mot eerst warre wil 't rêêje", was toe bij ons ok wel van toepassing. Want toe we 's aeves in d'n taail mosse, was dat onontbeerlijke hulpmiddel nievers te vinge. Daerom besloot moeder, dat we mor in de waskuip gewasse mosse worde. Toe moeder de twêê jongste in 't hoksie ging wasse, zatte wij in d'n huis de kerstversies te rippetere. Daernae was m'n zussie die onder mijn is aan de beurt. Op 't mement dat we bovegenoemd versie zatte te zinge, kwam d'r een grôôt gebrul en gekrijs uit 't hoksie. Nieuwsgierig wat daer nou an de hand was, ginge we netuurlijk kijke en 't schrette bleef mor deur gaon.

Wat was t'r nou gebeurd? Jaontjie was op d'r hurke in de kuip gaon zitte, maor omdat 'n kuip van bovene brêêjer is dan bij d'n bôôjem, was ze mit d'r knieë en d'r rug klem komme te zitte. Hoe we ok trokke, d'r was gêên vermurve aan om ze los te krijge. Moeder zee: "Kaaind bedaort toch 'n mietjie de, mense op d'n dijk en de bure zelle wel denke, dat we je vermoore". Gelukkig kwam vaoder net thuis van z'n waark. Die had van die grôôte hande, dat-ie mit êêne klap we een koei dôôd kon slaon. Vaoder perbeerde ok 'n keer om Jaontjies d'r uit te trekke, maor de kuip bleef mit waoter en

aal aan d'r hange. Dat was dus al niks. "Nou", zee vaoder, "'k slaot de bande d'r wel af en dan vaalt-ie vanzelf uit mekaar". Hij had de kuip zelf gemaakt, dus dat was mor 'n peuleschil voor 'm. "Ja zeker", zee moeder, "en waer laet-jie dat waoter dan, want 't hêêle hoksie lôopt onder". "Maor je kan ze toch ok nie laete zitte as vrouwchie Piggelmee in de keulse pot?, was z'n weerwoord.

Opêêns kreeg-tie een aarg helder ôôgenblik, hij douwde z'n êêne hand achter Jaontjies rug en d'n aandere tege d'r knieë , drukte ze een mietjie in mekaar en floep Jaontjie kwam inêêns los van de kuip. Mit wat rêêpies van een oud kusseslôop en wat Purol voor de geschaofde knieë was 't angstige avontuur voor Jaontjies achter de rug. Hoewel 't d'n aanderen dag pas Kerstfêêst was, mogge voor deuze keer de kaersie 's aeves al aan. Toe zonge we mit z'n aale ok 't versie van de GÉPÉ: "Gij in uw klein hoekje en ik in 't mijn". "Ja", zee Jaontjie, "as 't mor niet in de kuip is".